

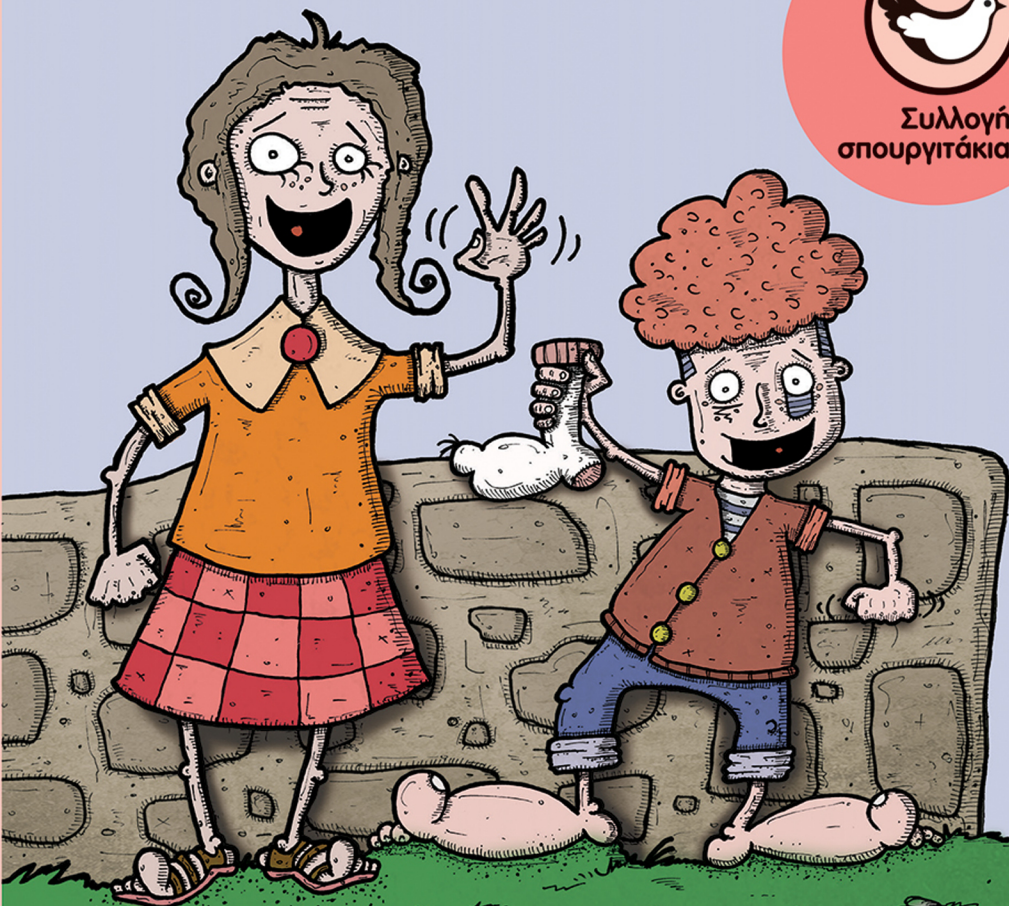
Ελένη Κωνσταντινίδου

Ο Ποδάρας και η Αθηνά

Φίλοι από πάντα μα πάντα,
εκτός από τότε που δεν ήμασταν

Συλλογή
σπουριτάκια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ΕΛΕΝΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ο Ποδάρας και η Αθηνά

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
isko

ΣΥΛΛΟΓΗ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΙΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Σπουργιτάκια – 137

Ελένη Κωνσταντινίδου, *Ο Ποδάρας και η Αθηνά*

Εικονογράφηση: isko

Σχεδιασμός εξωφύλλου σειράς: polka dot design

Επιμέλεια - Διορθώσεις: Μάριος Παρθένης-Γαρδικής

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόννη Καρύδη

Σελιδοποίηση: ΦΑΣΜΑ ΑΦΟΙ Καπένη Κ. & Α. Ο.Ε.

Φιλμ - μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη) και

Ελένη Κωνσταντινίδου, 2016

Copyright για την εικονογράφηση Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2017

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Σεπτέμβριος 2017

KET A597 ΚΕΠ 646/17

ISBN 978-960-16-6871-0

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

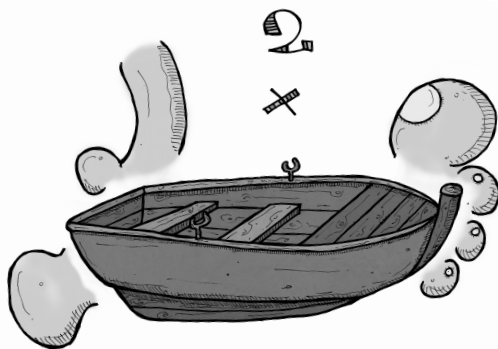
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Φίλοι από πάντα μα πάντα,
εκτός από τότε που δεν ήμασταν*

Δύο τεράστιες πατούσες

«ΑΥΤΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΟΔΙΑ. Είναι πεπόνια. Όχι. Δεν είναι πεπόνια. Είναι καρπούζια. Όχι. Δεν είναι καρπούζια. Είναι κάτι χειρότερο. Είναι δύο μεγάλες και πλατιές άσχημες βάρκες. Πφφφ!»

Ο Ποδάρας προσπάθησε να διώξει τις σκέψεις που τον στενοχωρούσαν. Κοίταξε για άλλη μια φορά τα τεράστια –σε σχέση με το σώμα του– πόδια, αναστέναξε και γύρισε απελπισμέ-

νος το βλέμμα του στον κοκκινοφραουλένιο ουρανό. «Πολλά σποράκια έχει σήμερα, μάλλον το πάει για βροχή» σκέφτηκε και αναστέναξε ξανά. Μια βροχούλα όμως μπορεί και να τον βοηθήσει. Ίσως μερικές σταγόνες από σιρόπι φράουλας να τον έκαναν να νιώσει καλύτερα. «Τουλάχιστον δεν μυρίζουν άσχημα» μονολόγησε και έριξε ξανά μια κλεφτή ματιά στις πατούσες του.

Ο Ποδάρας, ένα πολύ γλυκό αλλά και ασχημούτσικο ξωτικό, ήταν πάντα μα πάντα πολύ χαρούμενος, εκτός από τις φορές που ήταν λυπημένος. Όπως τώρα. Που κοιτούσε για άλλη μια φορά τα πόδια του που τόσο αγαπούσε αλλά και μισούσε. Γιατί, ναι: τα αγαπούσε. Ήταν δικά του, ολοδικά του· δεν είχε άλλα και είχε μάθει να ζει με αυτά. Ταυτόχρονα όμως τα μισούσε γιατί ήταν πάρα πολύ μεγάλα. Όταν γεννήθηκε, έμοιαζε σαν κάποιος να είχε κολλήσει ένα μικρό, γλυκό, μωρουδίστικο κεφαλάκι πάνω σε δυο άχαρες, τεράστιες, στραβοχυμένες πατούσες. Από μικρούλης έμαθε να ακούει γέλια από όπου περνούσε. Μεγαλώνοντας και καθώς ψήλωνε, βαθιά μέσα του ήλπιζε πως μια μέρα το σώμα του θα μεγαλώσει τό-

σο, που οι πατούσες του θα φαίνονται επιτέλους κανονικές. Μάταια όμως. Όσο μεγάλωνε ο Ποδάρας, τόσο μεγάλωναν και οι πατούσες του. Και όλοι πάντα τον φώναζαν Ποδάρα, ποτέ με τ' όνομά του. Τόσο ποτέ, που κανένας δεν ήξερε το κανονικό του όνομα. Ούτε καν ο ίδιος.

Ο Ποδάρας ζούσε σε μία χώρα που ήταν πάρα πάρα πάρα πολύ κοντά, αλλά και πάρα πάρα πάρα πολύ μακριά από την Ελλάδα και την έλεγαν Μαρμελάδα. Ήταν πάρα πάρα πάρα πολύ κοντά γιατί, αν κοιτάζεις έναν ενημερωμένο χάρτη, θα έβλεπες ότι η Ελλάδα και η Μαρμελάδα μοιράζονταν την ίδια θάλασσα, τα ίδια βουνά. Αλλά και πάρα πάρα πάρα πολύ μακριά γιατί δεν υπήρχε κανένας παγκόσμιος χάρτης φτιαγμένος από ανθρώπους που να απεικονίζει πού βρισκόταν η Μαρμελάδα. Επίσης, δεν υπήρχε κανένας παγκόσμιος χάρτης φτιαγμένος από ξωτικά που να δείχνει πού είναι η Ελλάδα ή άλλες χώρες όπου ζούσαν άνθρωποι. Αυτό είχε το τραγικό αποτέλεσμα σχεδόν κανένας Μαρμελαδιώτης να μη γνωρίζει την ύπαρξη των ανθρώπων και σχεδόν κανένας άνθρωπος να μη γνωρίζει την ύπαρξη

της Μαρμελάδας και των Ξωτικών. Και αυτό ήταν πολύ κρίμα γιατί θα μπορούσε να μάθει πολλά ο ένας από τον άλλον...

Μια μέρα, καθώς ο Ποδάρας έκανε μία από εκείνες τις μοναχικές βόλτες που συνήθιζε μέσα στο Μαγικό Δάσος, πέρασε τυχαία έξω από την πόρτα της καλύβας του γηραιότερου Ξωτικού της Μαρμελάδας, του Σοφού Ξερόλα. Αυτό ήταν μια

πολύ ευχάριστη έκπληξη γιατί τελευταία δεν τον πετύχαινε ποτέ. Βλέπεις, στο Μαγικό Δάσος τα δέντρα και οι θάμνοι βαριούνται να είναι συνέχεια στο ίδιο σημείο και έτσι, πολύ συχνά, ανταλλάσσουν θέσεις μεταξύ τους για να ξεμουδιάσουν. Αυτό είναι κάτι πολύ καλό για τα δέντρα γιατί τα κάνει χαρούμενα, αλλά και κάτι πολύ κακό για τους υπόλοιπους γιατί συνεχώς χάνονται μέσα στο Μαγικό Δάσος, καθώς είναι αδύνατον να βάλει κάποιος ένα σημάδι που θα του δείξει τον δρόμο του γυρισμού.

Ο Ποδάρας γεμάτος χαμόγελα πλησίασε την πόρτα του Σοφού Ξερόλα με σκοπό να χτυπήσει να του πει μια καλημέρα. Τον συμπαθούσε τον γερο-Ξερόλα γιατί ήταν πάντα πολύ καλός μαζί του. Ποτέ δεν τον έκρινε για το μέγεθος των ποδιών του, αλλά πάντα για το μέγεθος της καλοσύνης του και για τις ωραίες ιδέες του. Επίσης, ο Ποδάρας λάτρευε να τον ακούει να μιλάει! Ήξερε τόσα απίθανα πράγματα! Πράγματα που κανένας άλλος δεν είχε ακούσει στη ζωή του. Γιατί ο Σοφός Ξερόλας, εκτός από την εμπειρία των χρόνων του και την εξυπνάδα του, είχε και κάτι

άλλο παραπάνω από τα υπόλοιπα ξωτικά: βιβλία. Πολλά βιβλία. Βιβλία που κανένας δεν ήξερε πού τα έβρισκε, όπως κανένας δεν ήξερε πού έμαθε να τα διαβάζει. Βιβλία που έκρυβαν απίθανες ιστορίες, πραγματικές ή φανταστικές. Βιβλία που τον είχαν μάθει να γράφει, να μετράει, να γιατρεύει, να κατασκευάζει, να επιδιορθώνει, να φυτεύει δέντρα, να κουρεύει μαλλιά! Αυτός ήταν και ο λόγος που από πάντα όλοι τον φώναζαν Σοφό Ξερόλα. Γιατί τα ήξερε όλα. Εκτός βέβαια από αυτά που δεν ήξερε. Και τόσο από πάντα τον φώναζαν Ξερόλα, που κανένας δεν γνώριζε το πραγματικό του όνομα. Ούτε καν ο ίδιος.

